

Arrest

nr. 239 699 van 17 augustus 2020
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN DER STRAETEN
Justitieplein 5/1
9200 DENDERMONDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 januari 2020, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 januari 2020.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 232 239 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 4 februari 2020 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VANHECKE, die *loco* advocaat K. VAN DER STRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is geboren in Genk in 1979 en heeft de Marokkaanse nationaliteit.

Op 11 december 2013 wordt verzoeker afgevoerd uit het vreemdelingenregister.

Op 24 januari 2014 wordt verzoeker in Nederland aangehouden. Hij verblijft er in de gevangenis tot 7 juni 2018.

Op 11 september 2018 vraagt verzoeker om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst. Dit wordt hem geweigerd op 4 oktober 2018.

Op 20 oktober 2018 wordt ten aanzien van verzoeker een administratief verslag opgesteld, naar aanleiding van een verkeerscontrole.

Op 21 oktober 2018 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing indiende, wordt ingewilligd en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat bij arrest nr. 219 326 van 2 april 2019 over tot de vernietiging ervan.

Op 24 januari 2020 wordt verzoeker gehoord in de gevangenis.

Op 24 januari 2020 neemt de gemachtigde in hoofde van verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die verzoeker hiertegen instelt, wordt verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 232 239 van 4 februari 2020.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Borgloon op 24/01/2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: E.-G. voornaam: M. geboortedatum: (...) 1979

geboorteplaats: Genk nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft het tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde en werd veroordeeld door de correctionele rechtbank.

• *Op 21.10.1998 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 maand met uitstel van 5 jaren wegens afpersing (meermaals) en poging tot afpersing.*

- Op 30.01.2001 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel van 3 jaren voor 1/2 wegens Vernieling of onbruikbaarmaking, met het oogmerk om te schaden, van rijtuigen, wagons en motorvoertuigen
- Op 8.06.2001 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 maanden met uitstel van 3 jaren voor 3 maanden wegens Mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf, Smaad tegen een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening Weerspanningheid - Het toebrengen van slagen aan een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening
- Op 8.06.2001 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel van 3 jaren voor 3 maanden wegens valsheid in geschriften door een particulier en gebruikmaking van deze valsheid, valsheid in geschriften gebruikmaking en verdovende middelen: bezit : aanschaffing/aankoop
- Op 12.10.2001 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 maanden met uitstel van 1 jaar voor 1 maand wegens valsheid in geschriften door een particulier valsheid in geschriften gebruikmaking en oplichting
- Op 11.12.2002 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaren met probatie-uitstel van 3 jaren voor 18 maanden wegens opzettelijke slagen en verwondingen, opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, Geen verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen, vluchtmisdrijf, Mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf, Smaad tegen een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening, weerspanningheid, het besturen van een motorvoertuig zonder houder te zijn van een rijbewijs, voorlopig rijbewijs, scholingsbewijs, weerspanningheid met wapen, bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen strafbaar met een criminele straf, verdovende middelen bezit, Vernieling of beschadiging van roerende eigendommen met behulp van geweld of bedreiging, in een bewoond huis of in de aanhorigheden, met een van de omstandigheden van art. 471 SWB (2), Opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg een ongeneeslijke lijkende ziekte, een blijvende arbeidsongeschiktheid, het volledig verlies van het gebruik van een orgaan of een zware verminking, Vernieling of onbruikbaarmaking, met het oogmerk om te schaden, van rijtuigen, wagons en motorvoertuigen, Vernieling van afsluiting, verplaatsing of verwijdering van grenspalen en hoekbomen Verboden wapen(s) : vervaardiging, herstelling : handel (invoer, uitvoer, verkoop, overdracht,...) : het dragen, Diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is, Diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, Poging tot diefstal met geweld of bedreiging
- Op 11.12.2002 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden wegens poging tot oplichting
- Op 15.07.2003 werd betrokkene door de Correctionele van Hasselt veroordeeld tot een gevangenisstraf van 11 maanden wegens afpersing
- Op 11.08.2004 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Hasselt veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel 3 jaren behalve voorlopige hechtenis wegens valsheid in geschriften door een particulier en gebruikmaking van deze valsheid als medeplichtige, valsheid in geschriften gebruikmaking als medeplichtige, technische eisen waarvan elk voertuig voor vervoer te land, de onderdelen ervan, evenals het veiligheidstoebehoren, moeten voldoen als medeplichtige Heling van voorwerpen verkregen door middel van een misdaad of wanbedrijf als medeplichtige
- Op 18.04.2005 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens Heling van voorwerpen verkregen d.m.v. een misdaad of wanbedrijf
- Op 17.10.2007 werd betrokkene door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens Valsheid in geschriften (meermaals) Valsheid in geschriften : gebruikmaking (meermaals), Het gebruik maken van een nagemaakte zegel, stempel of merk van om het even welke nationale overheid, van een private bank-, nijverheids- of handelsinrichting, of van een particulier (meermaals) Diefstal met geweld of bedreiging, met behulp van een voertuig of enig ander ai

dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is, Diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen

• Op 28.06.2013 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een werkstraf van 200 werkuren (vervangende gevangenisstraf van zeven maanden) wegens verdovende middelen: handel:bezit.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene ook in Nederland in de gevangenis heeft gezeten van 24.01.2018 tot 7.06.2018 en meerdere overtredingen heeft begaan en ook veroordelingen opliep, namelijk:

- Moord of opzettelijke doodslag (mmermalen gepleegd)
- verkrachting
- Illegale binnenkomst of illegaal verblijf
- Ongeoorloofd bezit of gebruik van wapens, vuurwapens, met inbegrip van delen en onderdelen, munitie en explosieven
- Bedreigingen
- Vormen van diefstal met verzwarende omstandigheden
- Belediging, laster, eerroof, minachting

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene drie zussen heeft die in België verblijven, waaronder L., die de Belgische nationaliteit heeft. Het feit dat betrokkene familieleden heeft die legaal in België verblijven, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Daarnaast uit de aard, de ernst, de veelheid aan feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het feit dat betrokkene Belgische familieleden heeft zou hebben kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM.

Het feit dat betrokkene in België geboren is en over verblijfsrecht beschikte, geeft hem ook niet automatisch recht op verblijf.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

■ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

■ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene werd in België geboren op 22.06.1979 en heeft tot 11.12.2013 over legaal verblijf beschikt. Op 11.12.2013 werd betrokkene van ambtswegen afgevoerd. Op 11.09.2018 deed betrokkene een aanvraag tot herinschrijving, dewelke geweigerd werd op 4.10.2018. Betrokkenes verzoek tot schorsing en nietigverklaring van deze beslissing werd door de RW verworpen op 2.04.2019.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft het tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde en werd veroordeeld door de correctionele rechtbank.

• Op 21.10.1998 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 maand met uitstel van 5 jaren wegens afpersing (meermaals) en poging tot afpersing.

- Op 30.01.2001 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel van 3 jaren voor 1/2 wegens Vernieling of onbruikbaarmaking, met het oogmerk om te schaden, van rijtuigen, wagons en motorvoertuigen
- Op 8.06.2001 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 maanden met uitstel van 3 jaren voor 3 maanden wegens Mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf, Smaad tegen een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening Weerspannigheid - Het toebrengen van slagen aan een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening
- Op 8.06.2001 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel van 3 jaren voor 3 maanden wegens valsheid in geschriften door een particulier en gebruikmaking van deze valsheid, valsheid in geschriften gebruikmaking en verdovende middelen: bezit : aanschaffing/aankoop
- Op 12.10.2001 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 maanden met uitstel van 1 jaar voor 1 maand wegens valsheid in geschriften door een particulier valsheid in geschriften gebruikmaking en oplichting
- Op 11.12.2002 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaren met probatie-uitstel van 3 jaren voor 18 maanden wegens opzettelijke slagen en verwondingen, opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, Geen verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen, vluchtmisdrijf, Mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf, Smaad tegen een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon meteen openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening, weerspannigheid, het besturen van een motorvoertuig zonder houder te zijn van een rijbewijs, voorlopig rijbewijs, scholingsbewijs, weerspannigheid met wapen, bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen strafbaar met een criminele straf, verdovende middelen bezit, Vernieling of beschadiging van roerende eigendommen met behulp van geweld of bedreiging, in een bewoond huis of in de aanhorigheden, met een van de omstandigheden van art. 471 SWB (2), Opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg een ongeneeslijke lijkende ziekte, een blijvende arbeidsongeschiktheid, het volledig verlies van het gebruik van een orgaan of een zware verminking, Vernieling of onbruikbaarmaking, met het oogmerk om te schaden, van rijtuigen, wagons en motorvoertuigen, Vernieling van afsluiting, verplaatsing of verwijdering van grenspalen en hoekbomen Verboden wapen(s) : vervaardiging, herstelling : handel (invoer, uitvoer, verkoop, overdracht,...) : het dragen, Diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is, Diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, Poging tot diefstal met geweld of bedreiging
- Op 11.12.2002 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden wegens poging tot oplichting
- Op 15.07.2003 werd betrokkene door de Correctionele van Hasselt veroordeeld tot een gevangenisstraf van 11 maanden wegens afpersing
- Op 11.08.2004 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Hasselt veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel 3 jaren behalve voorlopige hechtenis wegens valsheid in geschriften door een particulier en gebruikmaking van deze valsheid als medeplichtige, valsheid in geschriften gebruikmaking als medeplichtige, technische eisen waarvan elk voertuig voor vervoer te land, de onderdelen ervan, evenals het veiligheidstoebehoren, moeten voldoen als medeplichtige Heling van voorwerpen verkregen door middel van een misdaad of wanbedrijf als medeplichtige
- Op 18.04.2005 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens Heling van voorwerpen verkregen d.m.v. een misdaad of wanbedrijf
- Op 17.10.2007 werd betrokkene door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens Valsheid in geschriften (meermaals) Valsheid in geschriften : gebruikmaking (meermaals), Het gebruik maken van een nagemaakte zegel, stempel of merk van om het even welke nationale overheid, van een private bank-, nijverheids- of handelsinrichting, of van een particulier (meermaals) Diefstal met geweld of bedreiging, met behulp van een voertuig of enig ander al

dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is, Diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen

• Op 28.06.2013 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een werkstraf van 200 werkuren (vervangende gevangenisstraf van zeven maanden) wegens verdovende middelen: handel:bezit.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene ook in Nederland in de gevangenis heeft gezeten van 24.01.2018 tot 7.06.2018 en meerdere overtredingen heeft begaan en ook veroordelingen opliep, namelijk:

- Moord of opzettelijke doodslag (meermalen gepleegd)
- verkrachting
- Illegale binnenkomst of illegaal verblijf
- Ongeoorloofd bezit of gebruik van wapens, vuurwapens, met inbegrip van delen en onderdelen, munitie en explosieven
- Bedreigingen
- Vormen van diefstal met verzwarende omstandigheden
- Belediging, laster, eerroof, minachting

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene werd in België geboren op 22.06.1979 en heeft tot 11.12.2013 over legaal verblijf beschikt. Op 11.12.2013 werd betrokkene van ambtswegen afgevoerd. Op 11.09.2018 deed betrokkene een aanvraag tot herinschrijving, dewelke geweigerd werd op 4.10.2018. Betrokkenes verzoek tot schorsing en nietigverklaring van deze beslissing werd door de RVV verworpen op 2.04.2019.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft het tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde en werd veroordeeld door de correctionele rechtbank.

• Op 21.10.1998 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 maand met uitstel van 5 jaren wegens afpersing (meermaals) en poging tot afpersing.

• Op 30.01.2001 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel van 3 jaren voor 1/2 wegens Vernieling of onbruikbaarmaking, met het oogmerk om te schaden, van rijtuigen, wagons en motorvoertuigen

• Op 8.06.2001 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 maanden met uitstel van 3 jaren voor 3 maanden wegens Mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf, Smaad tegen een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening Weerspannigheid - Het toebrengen van slagen aan een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening

• Op 8.06.2001 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel van 3 jaren voor 3 maanden wegens valsheid in geschriften

door een particulier en gebruikmaking van deze valsheid, valsheid in geschriften gebruikmaking en verdovende middelen: bezit : aanschaffing/aankoop

- Op 12.10.2001 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 maanden met uitstel van 1 jaar voor 1 maand wegens valsheid in geschriften door een particulier valsheid in geschriften gebruikmaking en oplichting
- Op 11.12.2002 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaren met probatie-uitstel van 3 jaren voor 18 maanden wegens opzettelijke slagen en verwondingen, opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, Geen verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen, vluchtmisdrijf, Mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf, Smaad tegen een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening, weerspanning, het besturen van een motorvoertuig zonder houder te zijn van een rijbewijs, voorlopig rijbewijs, scholingsbewijs, weerspanning met wapen, bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen strafbaar met een criminele straf, verdovende middelen bezit, Vernieling of beschadiging van roerende eigendommen met behulp van geweld of bedreiging, in een bewoond huis of in de aanhorigheden, met een van de omstandigheden van art. 471 SWB (2), Opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg een ongeneeslijke lijkende ziekte, een blijvende arbeidsongeschiktheid, het volledig verlies van het gebruik van een orgaan of een zware verminking, Vernieling of onbruikbaarmaking, met het oogmerk om te schaden, van rijtuigen, wagons en motorvoertuigen, Vernieling van afsluiting, verplaatsing of verwijdering van grenspalen en hoekbomen Verboden wapen(s) : vervaardiging, herstelling : handel (invoer, uitvoer, verkoop, overdracht,...) : het dragen, Diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is, Diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, Poging tot diefstal met geweld of bedreiging
- Op 11.12.2002 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden wegens poging tot oplichting
- Op 15.07.2003 werd betrokkene door de Correctionele van Hasselt veroordeeld tot een gevangenisstraf van 11 maanden wegens afpersing
- Op 11.08.2004 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Hasselt veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel 3 jaren behalve voorlopige hechtenis wegens valsheid in geschriften door een particulier en gebruikmaking van deze valsheid als medeplichtige, valsheid in geschriften gebruikmaking als medeplichtige, technische eisen waarvan elk voertuig voor vervoer te land, de onderdelen ervan, evenals het veiligheidstoebehoren, moeten voldoen als medeplichtige Heling van voorwerpen verkregen door middel van een misdaad of wanbedrijf als medeplichtige
- Op 18.04.2005 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens Heling van voorwerpen verkregen d.m.v. een misdaad of wanbedrijf
- Op 17.10.2007 werd betrokkene door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens Valsheid in geschriften (meermaals) Valsheid in geschriften : gebruikmaking (meermaals), Het gebruik maken van een nagemaakte zegel, stempel of merk van om het even welke nationale overheid, van een private bank-, nijverheids- of handelsinrichting, of van een particulier (meermaals) Diefstal met geweld of bedreiging, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is, Diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen
- Op 28.06.2013 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een werkstraf van 200 werkuren (vervangende gevangenisstraf van zeven maanden) wegens verdovende middelen: handel:bezit.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene ook in Nederland in de gevangenis heeft gezeten van 24.01.2018 tot 7.06.2018 en meerdere overtredingen heeft begaan en ook veroordelingen opliep, namelijk:

- Moord of opzettelijke doodslag (meermalen gepleegd)
- verkrachting
- Illegale binnenkomst of illegaal verblijf

- *Ongeoorloofd bezit of gebruik van wapens, vuurwapens, met inbegrip van delen en onderdelen, munitie en explosieven*
- *Bedreigingen*
- *Vormen van diefstal met verzwarende omstandigheden*
- *Belediging, laster, eerroof, minachting*

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene verklaart dat hij niet ziek is.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene werd in België geboren op 22.06.1979 en heeft tot 11.12.2013 over legaal verblijf beschikt. Op 11.12.2013 werd betrokkene van ambtswegen afgevoerd. Op 11.09.2018 deed betrokkene een aanvraag tot herinschrijving, dewelke geweigerd werd op 4.10.2018. Betrokkenes verzoek tot schorsing en nietigverklaring van deze beslissing werd door de RW verworpen op 2.04.2019.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft het tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde.

• Op 21.10.1998 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 maand met uitstel van 5 jaren wegens afpersing (meermaals) en poging tot afpersing.

• Op 30.01.2001 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel van 3 jaren voor 1/2 wegens Vernieling of onbruikbaarmaking, met het oogmerk om te schaden, van rijtuigen, wagons en motorvoertuigen

• Op 8.06.2001 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 maanden met uitstel van 3 jaren voor 3 maanden wegens Mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf, Smaad tegen een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening Weerspannigheid - Het toebrengen van slagen aan een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening

• Op 8.06.2001 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel van 3 jaren voor 3 maanden wegens valsheid in geschriften door een particulier en gebruikmaking van deze valsheid, valsheid in geschriften gebruikmaking en verdovende middelen: bezit : aanschaffing/aankoop

- Op 12.10.2001 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 maanden met uitstel van 1 jaar voor 1 maand wegens valsheid in geschriften door een particulier valsheid in geschriften gebruikmaking en oplichting
- Op 11.12.2002 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaren met probatie-uitstel van 3 jaren voor 18 maanden wegens opzettelijke slagen en verwondingen, opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, Geen verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen, vluchtmisdrijf, Mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf, Smaad tegen een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening, weerspanning, het besturen van een motorvoertuig zonder houder te zijn van een rijbewijs, voorlopig rijbewijs, scholingsbewijs, weerspanning met wapen, bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen strafbaar met een criminele straf, verdovende middelen bezit, Vernieling of beschadiging van roerende eigendommen met behulp van geweld of bedreiging, in een bewoond huis of in de aanhorigheden, met een van de omstandigheden van art. 471 SWB (2), Opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg een ongeneeslijke lijkende ziekte, een blijvende arbeidsongeschiktheid, het volledig verlies van het gebruik van een orgaan of een zware verminking, Vernieling of onbruikbaarmaking, met het oogmerk om te schaden, van rijtuigen, wagons en motorvoertuigen, Vernieling van afsluiting, verplaatsing of verwijdering van grenspalen en hoekbomen Verboden wapen(s) : vervaardiging, herstelling : handel (invoer, uitvoer, verkoop, overdracht,...) : het dragen, Diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is, Diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, Poging tot diefstal met geweld of bedreiging
- Op 11.12.2002 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden wegens poging tot oplichting
- Op 15.07.2003 werd betrokkene door de Correctionele van Hasselt veroordeeld tot een gevangenisstraf van 11 maanden wegens afpersing
- Op 11.08.2004 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Hasselt veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel 3 jaren behalve voorlopige hechtenis wegens valsheid in geschriften door een particulier en gebruikmaking van deze valsheid als medeplichtige, valsheid in geschriften gebruikmaking als medeplichtige, technische eisen waarvan elk voertuig voor vervoer te land, de onderdelen ervan, evenals het veiligheidstoebehoren, moeten voldoen als medeplichtige Heling van voorwerpen verkregen door middel van een misdaad of wanbedrijf als medeplichtige
- Op 18.04.2005 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens Heling van voorwerpen verkregen d.m.v. een misdaad of wanbedrijf
- Op 17.10.2007 werd betrokkene door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens Valsheid in geschriften (meermaals) Valsheid in geschriften : gebruikmaking (meermaals), Het gebruik maken van een nagemaakte zegel, stempel of merk van om het even welke nationale overheid, van een private bank-, nijverheids- of handelsinrichting, of van een particulier (meermaals) Diefstal met geweld of bedreiging, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is, Diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen
- Op 28.06.2013 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een werkstraf van 200 werkuren (vervangende gevangenisstraf van zeven maanden) wegens verdovende middelen: handel:bezit.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene ook in Nederland in de gevangenis heeft gezeten van 24.01.2018 tot 7.06.2018 en meerdere overtredingen heeft begaan en ook veroordelingen opliep, namelijk:

- Moord of opzettelijke doodslag (meermalen gepleegd)
- verkrachting
- Illegale binnenkomst of illegaal verblijf
- Ongeoorloofd bezit of gebruik van wapens, vuurwapens, met inbegrip van delen en onderdelen, munitie en explosieven
- Bedreigingen

- *Vormen van diefstal met verzwarende omstandigheden*
- *Belediging, laster, eerroof, minachting*

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

*Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.
(...)"*

Op 24 januari 2020 wordt ten opzichte van verzoeker ook een inreisverbod voor acht jaar genomen. Dit is de tweede bestreden beslissing:

"INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie Borgloon op 24/01/2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

*Naam : E.-G. voornaam : M. geboortedatum : (...)1979
geboorteplaats : Genk nationaliteit : Marokko*

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 24/01/2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft het tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde en werd veroordeeld door de correctionele rechtbank.

- *Op 21.10.1998 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 maand met uitstel van 5 jaren wegens afpersing (meermaals) en poging tot afpersing.*
- *Op 30.01.2001 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel van 3 jaren voor 1/2 wegens Vernieling of onbruikbaarmaking, met het oogmerk om te schaden, van rijtuigen, wagons en motorvoertuigen*
- *Op 8.06.2001 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 maanden met uitstel van 3 jaren voor 3 maanden wegens Mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf, Smaad tegen een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van*

het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening
Weerspannigheid - Het toebrengen van slagen aan een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening

- Op 8.06.2001 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel van 3 jaren voor 3 maanden wegens valsheid in geschriften door een particulier en gebruikmaking van deze valsheid, valsheid in geschriften gebruikmaking en verdovende middelen: bezit : aanschaffing/aankoop

- Op 12.10.2001 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 maanden met uitstel van 1 jaar voor 1 maand wegens valsheid in geschriften door een particulier valsheid in geschriften gebruikmaking en oplichting

- Op 11.12.2002 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaren met probatie-uitstel van 3 jaren voor 18 maanden wegens opzettelijke slagen en verwondingen, opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, Geen verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen, vluchtmisdrijf, Mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf, Smaad tegen een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening, weerspannigheid, het besturen van een motorvoertuig zonder houder te zijn van een rijbewijs, voorlopig rijbewijs, scholingsbewijs, weerspannigheid met wapen, bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen strafbaar met een criminele straf, verdovende middelen bezit, Vernieling of beschadiging van roerende eigendommen met behulp van geweld of bedreiging, in een bewoond huis of in de aanhorigheden, met een van de omstandigheden van art. 471 SWB (2), Opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg een ongeneeslijke lijkende ziekte, een blijvende arbeidsongeschiktheid, het volledig verlies van het gebruik van een orgaan of een zware verminking, Vernieling of onbruikbaarmaking, met het oogmerk om te schaden, van rijtuigen, wagons en motorvoertuigen, Vernieling van afsluiting, verplaatsing of verwijdering van grenspalen en hoekbomen Verboden wapen(s) : vervaardiging, herstelling : handel (invoer, uitvoer, verkoop, overdracht,...) : het dragen, Diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is, Diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, Poging tot diefstal met geweld of bedreiging

- Op 11.12.2002 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden wegens poging tot oplichting

- Op 15.07.2003 werd betrokkene door de Correctionele van Hasselt veroordeeld tot een gevangenisstraf van 11 maanden wegens afpersing

- Op 11.08.2004 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Hasselt veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel 3 jaren behalve voorlopige hechtenis wegens valsheid in geschriften door een particulier en gebruikmaking van deze valsheid als medeplichtige, valsheid in geschriften gebruikmaking als medeplichtige, technische eisen waarvan elk voertuig voor vervoer te land, de onderdelen ervan, evenals het veiligheidstoebehoren, moeten voldoen als medeplichtige Heling van voorwerpen verkregen door middel van een misdaad of wanbedrijf als medeplichtige

- Op 18.04.2005 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens Heling van voorwerpen verkregen d.m.v. een misdaad of wanbedrijf

- Op 17.10.2007 werd betrokkene door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens Valsheid in geschriften (meermaals) Valsheid in geschriften : gebruikmaking (meermaals), Het gebruik maken van een nagemaakte zegel, stempel of merk van om het even welke nationale overheid, van een private bank-, nijverheids- of handelsinrichting, of van een particulier (meermaals) Diefstal met geweld of bedreiging, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is, Diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen

• Op 28.06.2013 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een werkstraf van 200 werkuren (vervangende gevangenisstraf van zeven maanden) wegens verdovende middelen: handel:bezit.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene ook in Nederland in de gevangenis heeft gezeten van 24.01.2018 tot 7.06.2018 en meerdere overtredingen heeft begaan en ook veroordelingen opliep, namelijk:

- Moord of opzettelijke doodslag (meermalen gepleegd)
- verkrachting
- Illegale binnenkomst of illegaal verblijf
- Ongeoorloofd bezit of gebruik van wapens, vuurwapens, met inbegrip van delen en onderdelen, munitie en explosieven
- Bedreigingen
- Vormen van diefstal met verzwarende omstandigheden
- Belediging, laster, eerroof, minachting

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.
acht jaar

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

☐ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene drie zussen heeft die in België verblijven, waaronder L., die de Belgische nationaliteit heeft. Het feit dat betrokkene familieleden heeft die legaal in België verblijven, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Daarnaast uit de aard, de ernst, de veelheid aan feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het feit dat betrokkene Belgische familieleden heeft zou hebben kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM.

Het feit dat betrokkene in België geboren is en over verblijfsrecht beschikte, geeft hem ook niet automatisch recht op verblijf.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel: schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel iuncto art. 8 EVRM en art. 74/13 Vw., en van art. 1, 51, °11. art. 1, §2, en art. 74/14 Vw.

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen stipuleert in artikel 2 en 3 als volgt:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

"Afdoende" impliceert volgens rechtspraak van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen "dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing" (RVV arrest nr. 186 105 van 27 april 2017).

De administratieve overheid dient in het kader van haar materiële motiveringsplicht bij de beoordeling van de aanvraag uit te gaan van de juiste feitelijke gegevens, zij dient deze correct te beoordelen en niet in onredelijkheid tot een besluit komen.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Met betrekking tot de reden tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, en met betrekking tot de reden van de beslissing tot terugleiding naar de grens maakt de verwerende partij in de bestreden beslissing gewag van een risico op onderduiken en een gevaar voor de openbare orde.

Artikel 1, §1, 11°, van de Vreemdelingenwet definieert het risico op onderduiken als volgt:

"het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in §2 zal onderduiken".

De Vreemdelingenwet stipuleert hierover verder in art. 1, § 2:

"Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval: [...]"

Het risico op onderduiken houdt twee cumulatieve vereisten in, namelijk dat het bestuur de individuele en concrete omstandigheden van de situatie van elke vreemdeling geval per geval moet onderzoeken en dit op een actuele wijze, en er daarbij over moet waken dit onderzoek te baseren op objectieve, op algemene wijze vastgestelde criteria.

Loutere verwijzing naar de wet volstaat dus niet; wat dit risico op onderduiken betreft, dient de administratieve overheid ook rekening te houden met alle gekende of te kennen elementen in het concrete geval van verzoeker.

Deze cumulatieve vereisten vinden steun in de parlementaire voorbereidende werken van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen. Immers kan hierin gelezen worden:

"De nieuwe definitie van het risico op onderduiken is gebaseerd op de definitie in de richtlijn 2008/115/EG en de verordening nr. 604/2013/EU. Het risico op onderduiken wordt gedefinieerd als het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat de betrokkene, rekening houdend met de objectieve criteria die wettelijk gedefinieerd zijn, kan onderduiken. Aangezien het om een Europese definitie gaat, en om de uniforme toepassing van de betrokken Europese akten te garanderen, werd er, rekening houdend met de bijzondere kenmerken van het Belgisch recht en van de bestuurspraktijk, de voorkeur aan gegeven om deze definitie zo getrouw mogelijk te hernemen. Net zoals in het kader van het huidige regime zal het risico op onderduiken actueel en reëel moeten zijn. Alhoewel ze niet uitdrukkelijk voorzien worden door de toepasselijke Europese akten werden deze vereisten hernomen om de willekeur van de overheid te beperken. Het risico moet actueel zijn, om te vermijden dat het bestaan van het risico op onderduiken gebaseerd is op een objectief criterium dat te oud is, zonder dat er rekening wordt gehouden met de evolutie van de situatie of van het gedrag van de betrokkene. Het feit dat het risico op onderduiken reëel is, impliceert dat het kan worden geverifieerd en dat de feiten die gebruikt worden om het risico vast te stellen op afdoende wijze worden vastgesteld. (...). Er wordt voorzien dat het bestaan van een actueel en reëel risico op onderduiken geval per geval en op basis van een of meerdere objectieve criteria die in deze paragraaf opgesomd worden, beoordeeld wordt. Het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, zullen dus op zich alleen niet volstaan om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen. Er wordt gepreciseerd dat er in het kader van deze beoordeling rekening zal moeten worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een (significant) risico op onderduiken bestaat omdat een of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Deze vereisten vloeien rechtstreeks voort uit de Europese definitie van het risico op onderduiken in artikel 3, 7), van de richtlijn 2008/115/EG en in artikel 2, n), van de verordening nr. 604/2013/EU. Er werd ook rekening gehouden met de richtlijnen in het Terugkeerhandboek en de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie met name arrest Sagor, C-430/11, EU:C:2012:777, punt 41; arrest Mahdi, C-146/14

PPU, EU. 0.2014:1320, punten 65 tot 74). Zo is het mogelijk dat het (significant) risico op onderduiken in een bepaald geval op basis van een of meerdere feiten kan worden vastgesteld, terwijl dezelfde feiten het in een ander geval niet mogelijk maken om te concluderen dat dit (significant) risico bestaat, en dit omdat de omstandigheden van deze twee individuele gevallen anders zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een (significant) risico op onderduiken bestaat zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken". [Pari. St., Kamer, 2016-17, DOC 54 2548/001, pp.17-19].

Deze cumulatieve vereisten vinden tevens steun in artikel 3, lid 7, van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven), gecombineerd met overweging 6 van deze richtlijn.

Artikel 3, lid 7, van de Terugkeerrichtlijn stelt:

"risico op onderduiken": het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht;"

Overweging 6 luidt:

"De lidstaten dienen ervoor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van onderdanen van derde landen volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU moeten beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf. De lidstaten dienen bij het gebruik van standaardformulieren voor besluiten in het kader van terugkeer, te weten terugkeerbesluiten, en, in voorkomend geval, besluiten met betrekking tot een inreisverbod of verwijdering, dat beginsel te eerbiedigen en alle toepasselijke bepalingen van deze richtlijn na te leven".

In het Terugkeerhandboek van de Europese Commissie kan hierover gelezen worden:

"De aanwezigheid (of afwezigheid) van een risico op onderduiken bepaalt of er wel of niet een termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend en of een persoon in bewaring wordt gesteld. Lidstaten moeten dit risico op onderduiken beoordelen op basis van objectieve criteria die in nationale wetgeving zijn vastgelegd. De volgende criteria zijn veelvuldig in nationale wetgeving terug te vinden:

(...)

=> niet-naleving van een terugkeerbesluit;

(...).

Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van het EU-recht, en met name het evenredigheidsbeginsel, moeten beslissingen die op grond van de terugkeerrichtlijn worden genomen, per geval worden vastgesteld. De voornoemde criteria moeten worden meegewogen in de algemene beoordeling van individuele situaties, maar kunnen niet als enige als grondslag dienen voor een automatische vaststelling van het risico op onderduiken. Vaak zal alleen een combinatie van verscheidene van de hierboven genoemde criteria een grond vormen om rechtmatig aan te nemen dat er sprake is van een "risico op onderduiken". Automatische aannames (zoals "illegale binnenkomst = risico op onderduiken") moeten worden vermeden en elk geval moet individueel worden beoordeeld. Bij deze beoordeling moeten alle relevante factoren worden meegewogen, met inbegrip van de leeftijd en de gezondheidstoestand van de betrokkenen, en in sommige gevallen kan komen vast te staan dat er geen risico op onderduiken bestaat, ook al is aan een of meer van de criteria uit nationale wetgeving voldaan".

De motivatie voor het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek is gebrekkig en voldoet niet aan de hierboven omschreven criteria.

Er werd geen rekening gehouden met de concrete individuele en actuele omstandigheden van verzoeker.

Voor het bestaan van een risico op onderduiken wordt verwezen naar het objectief criterium uit art. 1, §2, eerste lid, 1° Vw., dat luidt als volgt:

"1° betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. "

Dit wordt als volgt gemotiveerd in de bestreden beslissing:

"Betrokkene werd in België geboren op 22.06.1979 en heeft tot 11.12.2013 over legaal verblijf beschikt. Op 11.12.2013 werd betrokkene van ambtswegen afgevoerd. Op 11.09.2018 deed betrokkene een aanvraag tot herinschrijving, dewelke geweigerd werd op 4.10.2018. Betrokkenes verzoek tot schorsing en nietigverklaring van deze beslissing werd door de RVV verworpen op 2.04.2019. "

Verder wordt met betrekking tot het bestaan van een risico op onderduiken verwezen naar het objectief criterium uit art. 1, §2, eerste lid, 3° Vw., hetgeen als volgt wordt verwoord:

"1° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden."

Dit wordt in de bestreden beslissing gevolgd door een eenvoudige opsomming door de veroordelingen in het verleden van verzoeker hetgeen de inbreuken op de openbare orde zouden moeten uitmaken.

Er dient opgemerkt te worden dat met een eenvoudige opsomming van het strafverleden van verzoeker niet wordt uiteengezet in welke zin verzoeker niet zou meewerken met de overheden in het kader van een eventueel risico op onderduiken.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de administratieve overheid objectieve criteria toepast.

De verwerende partij heeft nagelaten het in de wet bedoeld individueel onderzoek op afdoende wijze te volbrengen.

Zo blijkt uit de bestreden beslissing niet dat de administratieve overheid rekening heeft gehouden met de individuele en concrete omstandigheden die de situatie van verzoeker kenmerken op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing.

Er blijkt niet dat de bestreden beslissing een afweging bevat waaruit blijkt dat het risico op onderduiken van verzoeker actueel en reëel is.

De bestreden beslissing getuigt in de eerste plaats van een automatische aannahme dat het niet indienen van een verblijfsaanvraag of het bestaan van verschillende correctionele veroordelingen gelijk staat aan een risico op onderduiken.

Verzoeker is in België geboren en opgegroeid. Ook zijn volwassen leven bracht hij in België door. Zijn familieleven is volledig in België in legaal verblijf ontwikkeld.

Na de overdracht door de Nederlandse autoriteiten op 07/06/2018 werd verzoeker dezelfde dag nog aangemeld bij de gevangenis te Antwerpen, waar een beslissing tot plaatsing onder elektronisch toezicht werd uitgevaardigd (stuk 9 - beslissing tot plaatsing onder elektronisch toezicht d.d. 07/06/2018).

Verzoeker kon voor de uitvoering van dit elektronisch toezicht terecht bij zijn zus L. E.-G. op haar adres (stuk - attest gezinssamenstelling L. E.-G.). De geplande datum voor plaatsing werd ten tijde van de beslissing tot elektronisch toezicht vastgelegd op 15/11/2018.

Tot die tijd mocht verzoeker de gevangenis verlaten en zich vrij verplaatsen zonder enige opvolging. Ondanks zijn preciaire verblijfssituatie heeft verzoeker geen enkele poging ondernomen om zich aan de verdere uitvoering van de straffe onttrekken. Het uitvoeren van het elektronisch toezicht is dan ook een bijkomende en sterke tegenindicatie van enig risico tot onderduiken.

Verzoeker is na enige tijd verhuisd naar een afzonderlijke verblijfplaats. Hij heeft dan ook een vaste verblijfplaats op Belgisch grondgebied. Hij huurt reeds meer dan een jaar een appartement. Hier is weliswaar een beperkte huurachterstal, maar niet van de voorbije maanden, en hierover bestaat geen geschil met de verhuurder (stuk 12 en 13).

Deze woonplaats is de verwerende partij welgekend, nu verzoeker reeds in vorige procedures op dit adres verbleef en ook op dit adres werd aangetroffen voor het nemen van de bestreden beslissingen.

Gezien zijn familiale en juridische situatie, waarover verzoeker steeds duidelijk heeft gecommuniceerd naar de verschillende overheidsdiensten toe, kan er geen sprake zijn van enig risico op onderduiken.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de administratieve overheid met betrekking tot de concrete en actuele omstandigheden van verzoeker ook maar enig onderzoek heeft gevoerd. Er werd geen rekening gehouden met al bovenvermelde elementen.

Door enkel te verwijzen naar objectieve criteria, zonder rekening te houden met de actuele elementen in de concrete omstandigheden van verzoeker die als tegenaanwijzingen dienen voor enig onderduikgevaar, schendt de administratieve overheid de verplichtingen haar opgelegd onder de voornoemde bepalingen.

Verzoeker betwist niet dat hij een strafverleden met zich meedraagt, hetgeen mee dient genomen te worden in de afweging gemaakt in de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing beperkt de verwerende partij zich echter tot een loutere opsomming van de veroordelingen, zonder rekening te houden met verschillende belangrijke nuances, zonder na te gaan of er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging van de fundamentele belangen van de samenleving.

De laatste veroordeling door een Belgische rechtbank dateert reeds van 2013, inmiddels zeven jaar geleden. Hierbij is het van belang dat de strafrechter van oordeel was dat gelet op de persoonlijkheid van verzoeker, de aard van de feiten en zelfs het strafverleden van verzoeker, de gunst van de werkstraf aan verzoeker kon worden toegestaan. Hieruit blijkt duidelijk dat de rechter destijds van oordeel was dat verzoeker absoluut in de mogelijkheid was te integreren in de maatschappij.

De laatste veroordeling door een Belgische rechtbank tot een gevangenisstraf dateert van 2007; dit is een uitspraak van het hof van beroep te Antwerpen, de feiten zelf dateren van eerder. In elk geval is deze uitspraak inmiddels dertien jaar geleden - verzoeker was op het moment van de feiten een jonge twintiger.

Het is correct dat verzoeker ook veroordeeld werd in Nederland. Deze veroordeling dateert inmiddels van 2015, vijf jaar geleden.

De veroordeling waarvoor verzoeker in Nederland in de gevangenis heeft gezeten van 24 januari 2014 tot 7 juni 2018 betreft een veroordeling voor één poging doodslag, illegaal verblijf en ongeoorloofd wapenbezit.

Hoewel uiteraard laakbaar, dient hierbij ook de context van deze feiten in beschouwing te worden genomen. Het slachtoffer in casu was (kandidaat-)lid van de motorbende Hell's Angels, en deze groepering was verantwoordelijk voor ernstige opzettelijke gewelddaden naar verzoeker toe, zeer kort voor de feiten. Ten gevolge van deze mishandelingen liep verzoeker onder meer gebroken ribben op. Enkele van de betrokkenen werden voor deze feiten ook apart veroordeeld.

De feiten hebben plaatsgevonden in het kader van de gecompliceerde gemoedstoestand van verzoeker na de zware gewelddaden op zijn persoon, hetgeen zeker in de beoordeling van het al dan niet actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde niet mee in beschouwing werd genomen. Dit was nochtans des te meer van belang nu dit de enige feiten zijn waarvoor verzoeker werd veroordeeld nadat hij invalide werd. De uitzonderlijke omstandigheden speelden een belangrijke rol in de totstandkoming van de feiten waarvoor hij werd veroordeeld.

Verzoeker heeft zijn straf voor deze feiten uitgezeten.

Het is zelfs zo dat de Belgische staat bereid was verzoeker over te nemen na verwijdering uit Nederland. Voor het toekennen van de strafonderbreking werd immers als voorwaarde gesteld dat verzoeker niet naar Nederland zou terugkeren. Hiervoor werd door de betrokken Nederlandse instellingen nagegaan of verzoeker kon terugkeren naar België.

Dit blijkt uit het bericht van de heer P.T.H., selectiefunctionaris bij de dienst Justitiële Inrichtingen, aan mevrouw B. N., casemanager uit PI Alphen aan den Rijn, d.d. 24/05/2018 (stuk 8):

"Ik heb zojuist ged G. aan de lijn gehad. Op zich geen onprettig gesprek.

Ik heb hem duidelijk gemaakt wat ik feitelijk ook al in mijn beslissing heb gezet dat voor mij onduidelijk is of DT&V bereid is de zaak vroegtijdig op te pakken voor uitzetting naar België en of betrokkene welkom is in België.

Als het antwoord op beide vragen positief is zal ik positief beslissen op een SOB 40a ongeacht wat het OM hier van vindt. "

In de daaropvolgende positieve beslissing van de heer T. H. (stuk 6: beslissing strafonderbreking d.d. 30/05/2018), waarin de strafonderbreking wordt toegekend, stelt hij:

"IND heeft terugkoppeling gegeven dat u verwijderbaar bent uit Nederland en u op het bestaande claimakkoord aan België kan worden overgedragen.

Nu er aan u strafonderbreking wordt toegekend zal DT&V de overdracht aan België gaan organiseren. "

Verzoeker diende na de strafonderbreking nog een strafrestant te ondergaan onder de modaliteit van het elektronisch toezicht, hetgeen hij ook heeft gedaan.

Uit al het bovenstaande volgt dat de termijn bepaald in de bestreden beslissing niet deugt.

Conform de artikelen 7 en 74/14 Vw. vormt de uitvoeringstermijn van een bevel om het grondgebied te verlaten een constitutief bestanddeel ervan.

Dit houdt in dat de bevelscomponent niet overeind kan blijven door de andere overwegingen die hierin figureren, zoals de vaststelling dat verzoeker niet in het bezit zou zijn van een geldig paspoort en niet van een geldige verblijfstitel.

Deze gebrekkige motivering wordt hernomen met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod van 8 jaar.

Als redenen hiervoor wordt gegeven:

- Voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan

- Er bestaat een risico op onderduiken: betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden (gevolgd door een opsomming van de veroordelingen die verzoeker in het verleden heeft opgelopen)

Er dient opgemerkt te worden dat met een eenvoudige opsomming van het strafverleden van verzoeker niet wordt uiteengezet in welke zin verzoeker niet zou meewerken met de overheden in het kader van een eventueel risico op onderduiken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende op alle middelen samen:

"Het eerste middel voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel iuncto art. 8 EVRM en art. 74/13 Vreemdelingenwet, en van artikel 1, §1, °11, artikel 1, §2, en artikel 74/14 Vreemdelingenwet;

Het tweede middel voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de materiële motiveringsplicht, van het

zorgvuldigheidsbeginsel; het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel iuncto art. 8 EVRM en artikel 74/11 en 74/13 Vreemdelingenwet;

Het derde middel voert de schending aan van artikel 3 EVRM;

Het vierde middel voert de schending aan van art. 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de rechten van verdediging

Stelling van verzoekende partij

1. Verzoeker meent dat de motivatie voor het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek gebrekkig is niet voldoet aan de wettelijke criteria, er zou geen rekening gehouden zijn met de concrete individuele en actuele omstandigheden van verzoeker.

Voor wat betreft het risico op onderduiken meent verzoeker dat een opsomming van zijn strafrechtelijk verleden niet volstaat om aan te tonen dat hij 'niet meewerkt of niet heeft meegewerkt met de overheden'. Hieruit volgt niet dat het risico actueel en reëel is.

Zij meent nog dat het uitvoeren van zijn elektronisch toezicht zonder vluchtpoging een sterke tegenindicatie is van enig risico op onderduiken. Verzoeker voorziet een context voor de door verzoeker opgelopen veroordelingen.

Deze overwegingen vormen volgens verzoeker tevens een schending van artikel 74/14 Vreemdelingenwet, het gebrek aan termijn haar toegekend om het grondgebied te verlaten.

2. In een tweede middel ziet verzoeker de geïssueerde bepalingen geschonden daar de gemachtigde zou hebben gefaald de nodige en correcte belangenafweging te maken in het kader deze bepalingen en niet op correcte wijze rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoeker. Hij stelt geen sociaal netwerk te hebben in Marokko waardoor het hem uitzonderlijk moeilijk zal zijn daar een leven uit te bouwen.

Verzoeker zou voor emotionele steun volledig afhankelijk zijn van zijn oudere zus L.E.H.

3. Ten derde werpt verzoeker de schending op van artikel 3 EVRM, hij geeft aan sinds 2013 invalide te zijn. Zijn invaliditeit zorgt voor een hinderpaal om in Marokko een inkomen te verwerven, in België ontvangt hij immers een vervangingsinkomen, en een sociaal netwerk uit te bouwen. 4. In een laatste middel wordt de schending van het hoorrecht opgeworpen, daar hij niet in staat zou zijn geweest zijn standpunt kenbaar te maken voor het nemen van de bestreden beslissing. Doch betwist hij niet te zijn gehoord, hij meent niet dienstig te zijn gehoord daar met de verschaft informatie geen rekening werd gehouden.

Weerlegging

1. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.⁶

De materiële motiveringsplicht verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is Uw Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Uw Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.⁷

Het gegeven dat verzoeker het niet eens is met de redenering van verwerende partij doet geen afbreuk aan de afdoende en pertinente motivering van de beslissing.

De motivering die aan de basis ligt van de bestreden beslissing vindt tevens steun in de aan Uw Raad voorgelegde stukken, zodat geen schending van de materiële motiveringsplicht blijkt.

In casu geeft de motivatie van de beslissing aan dat verwerende partij op gedetailleerde en uitgebreide wijze de belangrijkste elementen inzake verzoeker heeft onderzocht, en afdoend en adequaat de

motieven heeft uiteengezet waarom zij van oordeel is dat deze elementen de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg staan.

Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.⁸

Bovendien, als de burger meent dat de materiële motivatie geschonden is door het bestuur, moet hij aantonen dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit leidt onredelijk zijn.⁹ In casu is zulk bewijs niet voorgelegd.

Het bevel het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet betreft een handhavingsmaatregel en geenszins een beslissing houdende een verblijfsrecht met als gevolg dat de enkele vaststelling van de situaties beoogd door artikel 7 van de Vreemdelingenwet volstaat om deze geldig in feite en in rechte te motiveren zonder dat de overheid gehouden is andere motieven betrekking hebbend op externe omstandigheden aan deze vaststelling toe te voegen.¹⁰

Verwerende partij heeft in casu op geen enkele wijze haar motiveringsplicht, formele dan wel materiële, geschonden.¹¹

2. Artikel 7, eerste alinea, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven”

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op basis van artikel 7, alinea 1, 1° en 3° van de wet van 15 december 1980

Dit artikel bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven”¹ : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, (...) 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”¹²

Het motief ten aanzien van de schending van de openbare orde is ten overvloede. De beslissing is geldig gemotiveerd in zoverre zij zich baseert op het artikel 7, alinea 1, 1° van de Wet en de vaststelling dat verzoekende partij zich illegaal op het Belgisch grondgebied bevindt. Verzoekende partij heeft er dan ook geen belang bij om de bestreden beslissing aan te vallen op het vlak van het beweerd ontbreken van enig gevaar voor de openbare orde.

Het feit dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten wordt bovendien niet betwist door verzoeker.

In ieder geval, staat het artikel 7, alinea 1, 3° van de wet van 15 december 1980 aan de minister of zijn afgevaardigde toe om een bevel om het grondgebied te verlaten wanneer hij van mening is dat de vreemdeling, door zijn gedrag, verondersteld kan worden schade aan te brengen aan de openbare orde of de nationale veiligheid.

In casu betreffen het uitzonderlijk ernstige feiten die aan de grondslag liggen van de vrees voor schade aan de openbare orde of de nationale veiligheid waarvoor verzoeker veroordeeld werd tussen 1998 en 2018, onder andere wegens afpersing (meermaals); Het toebrengen van slagen aan een ministerieel ambtenaar; een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht; Opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg een ongeneeslijke lijkende ziekte; een blijvende arbeidsongeschiktheid, het volledig verlies van het gebruik van een orgaan of een zware verminking; Diefstal met geweld of bedreiging; afpersing; verdovende middelen; handel en bezit.

Tevens Moord of opzettelijke doodslag; verkrachting; Ongeoorloofd bezit of gebruik van wapens, vuurwapens, met inbegrip van delen en onderdelen, munitie en explosieven; Bedreigingen; Vormen van diefstal met verzwarende omstandigheden; Belediging, laster, eerroof, minachting, enz.

Minstens kan men vaststellen uit de meervoudige inbreuken dat verzoekende partij geen enkel respect heeft voor de wetten van kracht op Belgisch grondgebied.

3. Verzoeker werpt een schending op van artikel 3 EVRM daar geen rekening werd gehouden met zijn staat van invaliditeit, welk een hinderpaal vormt om in Marokko een inkomen te kunnen verwerven.

Het komt gepast voor om er aan te herinneren dat in deze zin het Europees voor de Rechten van de Mens reeds geoordeeld heeft dat vreemdelingen die onder een verwijderingsmaatregel vallen, zich niet kunnen beroepen op het verder verkrijgen van bijstand en medische zorgen die hen worden verleend.

Het feit dat een belangrijke degradatie van de situatie ondervonden zou kunnen worden, is op zich niet voldoende om een schending van het artikel 3 van het EVRM met zich mee te brengen en dat, behoudens uitzonderlijke gevallen, dezelfde bepaling geen verplichting doet ontstaan in hoofde van een toetredende staat om de verschillen in beschikbaar behandelingsniveau tussen deze staat en het land van herkomst van de vreemdeling te verzachten¹³.

In dezelfde zin, het feit dat de situatie van de betrokkene minder gunstig zou zijn in diens land van herkomst dan in het land waar zijn medische kosten ten laste genomen worden, is niet bepalend in de zin van artikel 3 van het EVRM.¹⁴

Dienaangaande beklemtoont verwerende partij dat verzoekende partij niet eens voldoende nauwkeurige, gedetailleerde en medisch onderbouwde bewijzen voorlegt die kunnen aantonen dat zij zich in een uitzonderlijke situatie zou bevinden waarin de bestreden beslissing zou leiden tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. De bewijslast rust hiertoe integraal op verzoekende partij.

Zelfs in het verzoekschrift wordt niet dieper ingegaan om welke medische situatie of aard van invaliditeit het gaat. Dit argument werd reeds opgeworpen in het kader van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid, welk werd verworpen op 04.02.2020, doch laat verzoeker na in haar verzoekschrift van 24.02.2020 meer duidelijkheid te verschaffen omtrent de opgeworpen invaliditeit.

Verwerende partij vestigt nog de aandacht van Uw Raad op het verslag van verhoor van verzoekende partij waar deze laatste onder vraag 6 "Heeft u een ziekte die u belemmert te reizen of terug te keren naar uw herkomstland?", "Neen" antwoordde.

Er werd verzoeker inderdaad specifiek naar zijn medische situatie gevraagd, zonder dat hij melding maakt van enig probleem.

Vooraf, de elementen opgeworpen door verzoekende partij in termen van verzoekschrift werden niet ter kennis gebracht aan verwerende partij zodat zij hier onmogelijk rekening mee kon houden. Het is vaste rechtspraak van Uw Raad dat dergelijke elementen niet in rekening kunnen worden gebracht in het kader van de wettigheidscontrole uitgevoerd door Uw Raad, waar zij zich "dient te plaatsen op het moment dat de bestreden administratieve beslissing werd genomen(...)" ^{15 16}

Samen met deze vaststelling doet tevens aan de geloofwaardigheid van de invaliditeit van verzoekende partij twijfelen, het feit dat zijn invaliditeit hem er kennelijk niet van weerhouden heeft ernstige inbreuken te plegen op de strafwetgeving, waaronder een poging tot moord op een lid van de Hell's Angels.

Ten overvloede herinnert verwerende partij er nog aan dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk heeft gemotiveerd rekening houdend met artikel 3 EVRM.

Dit middel werd door Uw Raad in haar arrest van 04.02.2020 reeds als niet ernstig bevonden.

Er wordt geen risico op schending van artikel 3 EVRM aannemelijk gemaakt.

4. Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, dient Uw Raad in de eerste plaats na te gaan of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen¹⁷.

Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is.¹⁸ Verder wijst verwerende partij er op dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

Het dient te worden aangegeven dat slechts een wettigheidscontrole uitgevoerd dient te worden op de bestreden beslissing.

Bijgevolg dient er te worden nagegaan of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat Uw Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Uw Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren.¹⁹

In het op heden voorliggende beroep werpt de verzoekende partij op dat hij een gezins- en familieleven ervaart met zijn zussen in België, in het bijzonder met zijn zus L. .

Uit het administratief dossier en de stukken welke ter beschikking waren van verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing blijkt dat er echter de nodige vragen gesteld kunnen worden bij het bestaan van een dergelijk gezinsleven. In de eerste plaats, het gezinsleven tussen volwassenen wordt niet vermoed. Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid

worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden. Verzoeker toont geen bijkomende banden van afhankelijkheid aan met zijn zus.

Hij woont inderdaad zelfstandig, hiertoe wordt verwezen naar de huurovereenkomst van 01.11.2018 door verzoeker bijgebracht van een appartement te Kortesse. De zus L. waarmee de band van afhankelijkheid wordt voorgehouden woont in Bree, bijna 40 km verwijderd. Indien verzoeker dermate financieel, emotioneel en medisch van zijn zus afhankelijk zou zijn zou men mogen verwachten dat hij zich dicht bij haar en haar gezin zou vestigen.

Er wordt evenmin aangevoerd, laat staan aangetoond, dat de zus van verzoeker hem regelmatig heeft opgezocht in de penitentiaire instelling te Nederland waar hij verbleef tussen 2014 en 2018, welk een begin van bewijs van bijzondere band zou kunnen opleveren.

Verder worden evenmin elementen aangevoerd van financiële afhankelijkheid, verzoekende partij int een vervangingsinkomen.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er sprake is van een beschermenswaardig relatie.

Vermits het privé -en gezinsleven niet aangetoond wordt, kan er ook geen sprake zijn van een schending van het artikel 8 van het EVRM.

Ondergeschikt en dit ten aanzien van een bevel om het grondgebied te verlaten, en niet bij het einde van het verblijf (verzoekende partij heeft immers geen legaal verblijf in België), heeft het EHRM gemeend dat er geen sprake kan zijn van een inmenging en dat er bijgevolg geen onderzoek nodig is op basis van de tweede paragraaf van het artikel 8 in die zin dat er geen nood is om na te gaan of verwerende partij een gewettigd doel nagestreefd werd en of deze maatregel evenredig was ten aanzien van dit doel²⁰.

In dit geval acht het EHRM dat het desalniettemin gepast voorkomt om te onderzoeken of de overheid gehouden is tot een positieve verplichting tot het behoud of de ontwikkeling van het privé en/of gezinsleven.²¹

Aangaande deze toetsing met betrekking tot het bestaan of ontbreken van deze positieve verplichting, heeft het Europees Hof geoordeeld dat :²² : «(...) de Staat moet een juist evenwicht vinden tussen de concurrerende belangen van het individu en de gemeenschap als geheel. In beide gevallen geniet de staat echter een zekere beoordelingsmarge. Bovendien legt artikel 8 geen algemene verplichting op aan een staat om de keuze van immigranten voor hun land van verblijf te respecteren en om gezinshereniging toe te staan op het grondgebied van dat land. (...) De factoren waarmee in dit verband rekening moet worden gehouden, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk is verstoord, de mate waarin de betrokken personen banden met de betrokken verdragsluitende staat hebben, of er sprake is van onoverkomelijke hindernissen voor het gezin dat in het land van herkomst van een of meer van de betrokken personen woont en of er elementen zijn van controle van de immigratie (bijvoorbeeld precedents voor schendingen van immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die voor uitsluiting doorwegen (Solomon tegen Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Een ander belangrijk punt is of het gezinsleven in kwestie ontwikkeld werd in een periode waarin de betrokken personen wisten dat de situatie met betrekking tot de immigratieregels van een van hen zodanig was dat het duidelijk was dat het behoud van dit gezinsleven in het gastland van meet af aan precair zou zijn. Het Hof heeft eerder geoordeeld dat, wanneer dit het geval is, alleen in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de verwijdering van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 vormt.²³

Bovendien merkt verzoekende partij geen onoverkomelijke hindernis op om het voorgehouden privé –of gezinsleven verder te zetten in het land van herkomst en dit bijvoorbeeld met het gebruik van de moderne communicatiemiddelen.

Omwille van deze verschillende redenen dient men bijgevolg vast te stellen dat de overheid geen enkele positieve verplichting had ten aanzien van verzoekende partij om te verblijven in het Rijk.

Ten laatste, het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven.²⁴

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.²⁵ Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren.²⁶

Uit de aard, de bijzondere ernst, de veelheid aan feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van verzoeker is hier ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. Uw Raad oordeelde reeds dat uit artikel 8,

tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren²⁷. Het feit dat verzoeker Belgische familieleden heeft kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8 §1 van het EVRM aangezien hij inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8 §2 van het EVRM. Zelfs al zou verzoeker een gezinsleven op Belgisch grondgebied hebben in de zin van artikel 8 EVRM – quad non- zijn de door verzoekende partij gepleegde inbreuken zodanig ernstig dat deze terecht primordiaal werden beschouwd ten aanzien van het eventuele familieleven met zijn zus.

Uw Raad bevestigde in haar arrest van 04.02.2020 wat betreft artikel 8 EVRM en zijn langdurig verblijf op Belgisch grondgebied dat: “Gelet op de voorgaande vaststellingen is de verwijzing naar de normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande, op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen, temeer nu hiervoor al is gebleken dat verzoeker sedert 2003 en doorheen de jaren ook een aantal veroordelingen opliep voor zware feiten die in Nederland pleegde, hetgeen vanzelfsprekend zijn aanwezigheid in Nederland veronderstelt.”

Daarenboven herinnert verwerende partij eraan dat verzoeker op 11.12.2013 in België van ambtswege werd afgevoerd en sindsdien niet over een legaal verblijf op Belgisch grondgebied heeft beschikt, zodat de jaren volgend op 2013 verkeerdelijk door verzoeker worden toegerekend aan zijn verblijfsduur in België.

De belangen van de Staat primeren inderdaad op het eventueel familieleven van verzoeker. Uw Raad bevestigde dit tevens in vermeld arrest van 04.02.2020: “De Raad is van oordeel dat uit het geheel van de hiervoor geschetste omstandigheden kennelijk geen onredelijk of onzorgvuldig handelen kan worden afgeleid bij de belangenafweging in de bestreden beslissing in het licht van artikel 8 van het EVRM”

Er kan aldus geen schending weerhouden van artikel 8 EVRM, het zorgvuldigheid; redelijkheid; -en evenredigheidsbeginsel.

5. Het artikel 74/13 Vreemdelingenwet verplichtte verwerende partij enkel rekening te houden met onder andere het gezinsleven en gezondheidstoestand van verzoekende partij, maar niet om omstandig op dit vlak haar motivering uit te werken.²⁸ Uit de bestreden beslissing volgt uitdrukkelijk de inoverwegingname van artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

6. Inzake het hoorrecht beweert verzoekende partij volledig ten onrechte dat dit recht geschonden zou zijn. Het blijkt immers uit het administratief dossier dat verzoekende partij op 24.01.2020 werd gehoord door de Politiediensten en dit voor het nemen van de bestreden akte.

Verzoekende partij heeft op deze wijze de mogelijkheid gehad om alle elementen te doen gelden die zij relevant achtte teneinde het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten te vermijden. En dit bovenal rekening houdend met het feit dat zij niet onwetend kon zijn aangaande haar precair statuut op het Belgisch grondgebied.²⁹

Ten overvloede herinnert verwerende partij hierbij nog aan de bewoordingen van het arrest M.G. en N.R. zoals uitgesproken op 10.09.2013 (C-383/13) waarbij door het Europees Hof van Justitie gesteld wordt dat: “(...) volgens het Unierecht, een schending van de rechten van de verdediging en in het bijzonder het recht om gehoord te worden, niet een vernietiging met zich mee brengt van de beslissing genomen tijdens de bewuste administratieve procedure dan wanneer bij afwezigheid van deze irregulariteit, deze procedure tot een ander resultaat had kunnen leiden. (...) Om toe te laten dat een dergelijke onwettigheid zou vastgesteld worden dient de nationale rechter na te gaan, wanneer hij meent te kunnen besluiten tot een onregelmatigheid met betrekking tot het recht om gehoord te worden of in functie van de aan de zaak eigen feitelijke en rechtsgegevens in de administratieve procedure tot een verschillend resultaat had kunnen leiden volgend uit het feit dat onderdanen van derde landen elementen hadden kunnen doen gelden die van aard konden zijn om de zin van de beslissing te wijzigen.” (eigen vertaling) ³⁰.

Bijgevolg blijft verzoekende partij in gebreke om aan te geven welke concrete elementen zij had kunnen aanbrengen ten aanzien van verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing en waaruit zij meent te kunnen aantonen dat de bewuste administratieve procedure tot een ander resultaat had kunnen leiden. De elementen die zij in eerste instantie aangeeft, zijn alleszins niet van die aard om de zienswijze van verwerende partij te wijzigen.³¹

Verzoekende partij herneemt dezelfde principes in haar middel doch geeft niet aan welke elementen zij had kunnen doen gelden die van die aard zijn dat ze de beslissing hadden kunnen wijzigen.

Zij beperkt zich door het verhoor af te doen als formeel en op geen enkele wijze nuttig of effectief.

Het kan niet dienstig worden betwist dat verzoekende partij voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing werd gehoord en in de mogelijkheid was alle elementen die hij dienstig achtte te doen laten gelden zodat het verhoor wel degelijk nuttig en effectief was.

Het middel faalt in feite en in rechte.

Dit middel werd door Uw Raad in haar arrest van 04.02.2020 reeds als niet ernstig bevonden.

7. De beslissing om en termijn van nul dagen te laten aan verzoekende partij om het grondgebied te verlaten is een uitvoeringsmaatregel die niet vatbaar is voor beroep.³² Verzoeker heeft bovendien geen enkel belang meer bij dit middelonderdeel van artikel 74/14 Vreemdelingenwet gezien inmiddels evengoed de wettelijke termijn van 30 dagen na de bestreden beslissing is verstreken.

8. Waar gehekelde wordt dat verwerende partij niet afdoende rekening zou hebben gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoeker bij het nemen van het inreisverbod, wordt verwezen naar de omstandig gemotiveerde beslissing waaruit bezwaarlijk een schending van artikel 74/11 Vreemdelingenwet kan weerhouden.

9. Verzoeker betwist nog het risico op onderduiken. De bestreden beslissing staat aan de hand van artikel 1 §2, 1° en 3° Vreemdelingenwet. 1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene werd afgevoerd uit het vreemdelingenregister op 11.12.2013 waardoor hij sindsdien niet langer over legaal verblijf beschikt. Op 07.06.2018 verklaart verzoekende opnieuw het Belgisch grondgebied te hebben betreden, doch enkel op 11.09.2018 deed hij een aanvraag tot herinschrijving, dewelke bovendien geweigerd werd op 4.10.2018.

Verzoekende partij beschikt inderdaad niet over legaal verblijf op Belgisch grondgebied.

Het gegeven dat hij de uitvoering van zijn straf onder elektronisch toezicht heeft uitgezeten zonder te vluchten doet hieraan geen afbreuk.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

De bestreden beslissing verwijst terecht naar de lijst van inbreuken gepleegd door verzoekende partij waaruit minstens kan worden afgeleid dat verzoekende partij inderdaad de rechtsregels van het Belgisch grondgebied met de voeten treedt.

10. Tenslotte aangaande de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Wat betreft de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, dit beginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.³³ Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Waar verzoekende partij de schending van vermeld beginsel aanhaalt daar zij geen rekening heeft gehouden met het gegeven dat hij tot het nemen van de bestreden beslissing altijd verblijfsrecht heeft gehad herinnert verweerder eraan dat verzoeker immers werd afgevoerd uit het vreemdelingenregister op 11.12.2013 en dus al meer dan 6 jaar geen verblijfsrecht heeft.

In deze omstandigheden en gelet op hetgeen voorafgaat, namelijk feit dat alle elementen die ter kennis waren van verwerende partij ook daadwerkelijk beoordeeld werden, kan men verwerende partij niet serieus een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel verwijten.

11. Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld. Er is geenszins sprake van een automatisme, en verzoekende partij toont overigens niet aan om welke reden de termijn kennelijk onredelijk zou zijn.³⁴

Verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.³⁵

12. Het beroep is ongegrond."

2.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende"

impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan ze zijn genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° en 3° en artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker een bevel wordt gegeven omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten en dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De beslissing vervolgt dat aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan omdat er een risico bestaat op onderduiken en omdat hij een gevaar is voor de openbare orde.

In de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede en vierde lid van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en dat het inreisverbod geldt voor acht jaar, omdat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hem niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 74/14, 1 § 1, 11° en 1 § 2 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voert aan dat hem geen termijn om het grondgebied te verlaten werd toegekend omdat er een risico is op onderduiken. Hij bekritiseert dit motief.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

(...)

§ 2.

(...)

§ 3.

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4° (opgeheven)

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

In dit verband wordt opgemerkt dat de eerste bestreden beslissing geen termijn voor vrijwillig vertrek toestaat omwille van twee redenen: er bestaat een risico op onderduiken (artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet) en verzoeker is een gevaar voor de openbare orde (artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet). Eén van deze twee redenen volstaat om te schragen waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Verzoeker uit voornamelijk kritiek op het eerste motief (risico op onderduiken). Het tweede motief (verzoeker is een gevaar voor de openbare orde) volstaat echter als motief voor het ontbreken van een termijn voor vrijwillig vertrek. Verzoeker toont niet aan welk belang hij heeft bij het desgevallend ernstig bevinden van zijn kritiek tegen een motief dat in wezen overtoollig is. Verzoeker heeft bijgevolg geen belang bij het aanvoeren van de schending van de artikelen 1, § 1, 1° en 1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Inzake het motief dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde voert verzoeker aan dat hij zijn strafverleden niet betwist, maar dat de eerste bestreden beslissing zich beperkt tot een loutere opsomming van veroordelingen, zonder na te gaan of er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de fundamentele belangen van de samenleving. Verzoeker verduidelijkt en nuanceert de feiten en wijst erop dat de veroordelingen zich in het verleden situeren.

In de eerste bestreden beslissing somt de verwerende partij de verschillende veroordelingen op die verzoeker heeft opgelopen in België en in Nederland, om daaruit te besluiten dat *"uit de aard, de ernst, de veelheid aan feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving."* De opdeling die verzoeker maakt tussen de veroordelingen die hij heeft opgelopen in België enerzijds en in Nederland anderzijds, is niet relevant en doet geen afbreuk aan de ernst en de veelheid van feiten, noch aan het recidivisme. Het gegeven dat hij in het verleden in aanmerking kwam voor een werkstraf en dat dit een teken was dat hij zou kunnen integreren in de maatschappij, doet niets af aan zijn veroordeling voor de zwaarwichtige feiten die hij nadien in Nederland pleegde. Hieruit blijkt overigens dat verzoeker niet ernstig kan worden genomen waar hij stelt dat de feiten waarvoor hij in België werd veroordeeld allemaal dateren van voor de vaststelling van zijn invaliditeit en dat hiermee geen rekening werd gehouden. Dat die invaliditeit hem niet verhindert om uitermate ernstige feiten te plegen, blijkt immers uit de meest recente veroordeling in Nederland. De vergoelijking die verzoeker geeft aangaande de omstandigheden waarin hij zich zou hebben bevonden, doet geen afbreuk aan de zwaarwichtigheid van de feiten zelf en de strafrechtelijke veroordeling daarvoor. Verzoeker kan weliswaar worden gevolgd waar hij betoogt dat de laatste veroordeling in Nederland geen betrekking had op alle opgesomde feiten, maar dat is ook niet wat de bestreden beslissing zegt. Er wordt gesteld dat verzoeker ook in Nederland in de gevangenis heeft gezeten van 24 januari 2014 tot 7 juni 2018 en dat hij meerdere overtredingen heeft begaan en veroordelingen opliep. Het betreft dus niet één veroordeling in Nederland, maar 5, zoals blijkt uit de oplijsting van de in Nederland gepleegde feiten vanaf 2003 en de daarvoor opgelopen veroordelingen worden vermeld op het *"European Criminal Records Information System –ECRIS"* dat zich in het administratief dossier bevindt, oplijsting die ook is terug te vinden in de bestreden beslissing zelf. Verzoeker stelt dat de Belgische staat bereid was om hem over te nemen na zijn verwijdering uit Nederland, doch toont niet aan in welke mate dit gegeven eraan in de weg staat dat zijn gedrag nog steeds kan worden beschouwd als een actuele, werkelijke, voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat verzoeker een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid en dat daarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Dit motief is deugdelijk en er is dan ook geen reden waarom in de tweede bestreden beslissing niet zou mogen worden verwezen naar de omstandigheid dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond, evenmin als een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel: schending van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van art. 74/11 en 74/13 van de Verblijfswet van 15 december 1980, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginselschending en van het evenredigheidsbeginsel, iuncto art. 8 EVRM

Zoals reeds vermeld onder het eerste middel, stipuleert de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen in artikel 2 en 3 dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat deze motivering de juridische en feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet afdoende zijn, d.w.z. dat deze “in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing” (RW arrest nr. 186 105 van 27 april 2017).

Het privé- en familielevens van verzoeker maakt een bijzondere specifieke omstandigheid uit.

Art. 8 EVRM stipuleert:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economische welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en de vrijheden van anderen. ”

Dit artikel primeert op de bepalingen van de Verblijfswet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029).

Overeenkomstig artikel 8 EVRM zijn staten verplicht het recht op een familie- en gezinsleven te eerbiedigen en hiervoor de nodige middelen op een actieve wijze aan te wenden. Deze legale fundering is van zeer doorslaggevend belang.

Het is correct dat deze eerbiediging niet absoluut is, maar de uitzonderingen dienen beperkend te worden geïnterpreteerd en dienen proportioneel te zijn. Het is de taak van de administratieve overheid om vóór het nemen van een beslissing zoals deze die bestreden wordt, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen.

Hierbij is het nodig dat een belangenafweging wordt gemaakt, wat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds als volgt werd verwoord (R.v.St. arrest van 31 maart 2017, nr. 184.951):

“Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “fair balance” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een “fair balance” tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.”

De nood aan deze belangenafweging wordt hernomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

Met betrekking tot het inreisverbod dient samen met het bovenstaande ook art. 74/11 Vw. in beschouwing te worden genomen.

Artikel 74/11, §1 en §2 Vw. luiden als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.] De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijfjaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."

Verzoeker voert aan dat de gemachtigde gefaald heeft de nodige en correcte belangenafweging te maken in het kader van bovenvermelde bepalingen en niet op correcte wijze rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoeker.

Met de samenvatting dat verzoeker geboren is in België, er verblijfsrecht had en hier drie zussen heeft, gaat de verwerende partij op zeer onzorgvuldige wijze voorbij aan alle elementen met betrekking tot het familie- en privéleven van verzoeker.

Verzoeker is niet louter geboren in België, hij had hier niet louter verblijfsrecht. Verzoeker is hier geboren, tijdens het wettig verblijf van zijn ouders, is hier opgegroeid, en heeft hier 34 jaar lang verbleven en verblijfsrecht had gehad, tot aan zijn detentieperiode in Nederland. Tot dan toe heeft hij dus zijn hele leven in België opgebouwd.

Zijn privé- en familieleven, zijn gehele identiteit, zijn volledig in België en in legaal verblijf ontwikkeld.

Verzoeker zou het Belgisch grondgebied moeten verlaten om te verhuizen naar Marokko (van een 'terugkeer' als dusdanig is in casu geen sprake), een land waar hij al meer dan twintig jaar geen paspoort van heeft en waar hij niet meer geweest is sinds zijn prille jeugd, waar hij geen familie kent en geen enkel sociaal netwerk heeft.

Het is voor verzoeker dan ook uitzonderlijk moeilijk, om niet te zeggen onmogelijk, om een leven te kunnen uitbouwen in Marokko.

Dit terwijl er sprake is van een bijzondere emotionele afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn zussen.

Verzoeker was immers slechts 14 jaar oud toen zijn moeder overleed en 22 jaar oud toen zijn vader overleed.

Zo stond zijn zes jaar oudere zus L. al van in zijn jeugd mee in voor de opvoeding en ondersteuning van verzoeker.

Verzoeker heeft nooit een andere sociale context gekend dan zijn familie in België.

Hij heeft geen eigen partner of kinderen en is bijgevolg volledig afhankelijk van de emotionele steun van zijn zussen.

Verzoeker heeft in het bijzonder nood aan de nabije steun van zijn familie nu hij een detentieperiode meemaakte van meer dan vier jaar, eerst in Nederland, later onder de strafuitvoeringsmodaliteit van het elektronisch toezicht.

Na zijn detentieperiode in Nederland vormde verzoeker dan ook effectief een gezinscel met zijn zus L., haar man en kinderen, zoals blijkt uit de samenlezing van het attest gezinssamenstelling van mevrouw L. E.-G. (stuk: attest gezinssamenstelling L. E.-G.) en de beslissing tot plaatsing van elektronisch toezicht.

Na deze eerste periode in strafonderbreking kon hij met steun van zijn familie in zekere zin zelfstandig wonen te K., op slechts een halfuur van zijn zus L.

Zijn familie is het voornaamste opvangnet dat hij heeft om zijn reclasseringsperiode succesvol te doorlopen. De overgang van een detentieperiode naar productief lidmaatschap van de maatschappij is sowieso niet eenvoudig; een verhuis naar een land dat hij niet kent, afgesneden van de steun van zijn familie, zou de re-integratie van verzoeker ernstig in het gedrang kunnen brengen.

Tot slot is verzoeker in het bijzonder afhankelijk van zijn zussen nu hij invalide is, dit reeds sinds 2013 na arbeidsongeschiktheid sinds 2012 (stuk 11: attest invaliditeit CM).

Hij rekent bijgevolg op de hulp van zijn zussen om de vaak voorkomende praktische zaken te kunnen regelen.

Zijn invaliditeit, die door verwerende partij niet betwist wordt, verhindert hem in elk geval om in Marokko een eigen inkomen te verwerven.

Gezien al het bovenstaande is er zeker sprake van een beschermenswaardige familiale relatie.

De aangehaalde persoonlijke omstandigheden betreffen ernstige hinderpalen die beletten dat het privé- of gezinsleven normaal en effectief in het land van herkomst van verzoeker wordt verdergezet.

Met dit familieleven werd geen rekening gehouden door de administratieve overheid, minstens werd een kennelijk incorrecte belangenafweging gemaakt, rekening houdend met de bijzondere afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn zussen gelet op het vroege overlijden van zijn ouders en de post-detentiesituatie van verzoeker, en de zeer lange duur van legaal verblijf in België.

Verzoeker betwist niet dat hij een strafverleden met zich meedraagt, hetgeen mee dient genomen te worden in de afweging gemaakt in de bestreden beslissing.

Er dient echter ook rekening gehouden te worden met het verloop van dit strafverleden zoals reeds uitgebreid onder het eerste middel uiteengezet.

Bovendien is het opmerkelijk dat wordt geduld dat verzoeker bij zijn terugkeer uit de Nederlandse gevangenissen, de toekenning van strafonderbreking en inplanning van elektronisch toezicht in België aanvankelijk dit privéleven op Belgisch grondgebied verderzet, om slechts vele maanden later een (inmiddels vernietigd) bevel om het grondgebied te verlaten betekend te krijgen.

Deze handelswijze door de verwerende partij ondergraaft de stelling dat er sprake zou zijn van een voldoende ernstig, actueel en werkelijk karakter van enige dreiging voor de openbare orde om de bestreden beslissingen te kunnen rechtvaardigen.

De motivering in de bestreden beslissing is hierom niet draagkrachtig in het licht van bovenvermelde bepalingen, gezien blijkt dat de gemachtigde geen correcte afweging heeft gemaakt tussen de belangen van de staat in het voeren van een immigratiecontrole enerzijds, en deze van verzoeker en zijn familie anderzijds.

Uit al het bovenstaande blijkt dat het middel ernstig is."

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij zoals weergegeven onder punt 2.1.2.

2.2.3.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht, in samenhang met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wat de eerste bestreden beslissing betreft en artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wat de tweede bestreden beslissing betreft.

Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat de verwerende partij niet op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat verzoeker een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De vaststelling dat verzoekers persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving kan dus wel degelijk worden betrokken bij de beoordeling van artikel 8 van het EVRM.

2.2.3.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De onderdelen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet die verzoeker wenst te benadrukken luiden als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

(...)

§ 2. (...)

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. (...)."

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

2.2.3.3. De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

In de mate waarin verzoeker zich beroept op zijn privéleven in België, moet worden gewezen op het volgende.

Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. Het wordt *in casu* niet betwist dat verzoeker in België geboren is en dat hij hier het overgrote deel van zijn leven op legale wijze heeft doorgebracht. Echter moet er op worden gewezen dat verzoeker reeds op 11 december 2013 werd afgevoerd uit het vreemdelingenregister. Uit de stukken van het dossier – en meer bepaald het aanvraagformulier herinschrijving – blijkt dat verzoeker werd afgevoerd in december 2018 omdat op 17 juni 2013 door de wijkagent werd vastgesteld dat verzoeker zijn woonst had verlaten en in Maastricht zou verblijven. Verzoeker kan dat niet wijten aan zijn gevangenisstraf in Nederland: hij werd immers pas aangehouden op 24 januari 2014, en dus meer dan een half jaar nadat hij reeds naar Nederland zou zijn vertrokken. Verzoeker keerde na zijn gevangenisstraf in Nederland terug naar België, verbleef even in het gezin van zijn zus en ging vervolgens alleen wonen. De Raad kan alleen maar vaststellen dat hij – buiten de verwijzing naar zijn familie – zijn sociale belangen op geen enkele manier duidt of concretiseert en aldus geen zicht biedt op de reële bindingen die hij hier verder in België heeft. Gelet op de voorgaande vaststellingen is de verwijzing naar de normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande, op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen, temeer nu hiervoor al is gebleken dat verzoeker sedert 2003 en doorheen de jaren ook een aantal veroordelingen opliep voor

zware feiten die hij in Nederland pleegde, hetgeen vanzelfsprekend zijn aanwezigheid in Nederland veronderstelt.

Verzoeker betoogt dat hij nooit een andere sociale context heeft gekend dan die van zijn familie. Nu de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94), kan de relatie tussen meerderjarige broers en zussen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34; EHRM 3 juli 2001, nr. 47390/99, Javeed v. Nederland). Bijkomende elementen die in overweging kunnen worden genomen, betreffen onder meer een financiële of materiële afhankelijkheid, een lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid, waarbij tevens de mate van reële afhankelijkheid moet worden nagegaan. Het loutere gegeven dat zijn zus hem mee heeft opgevoed en verzoeker, na zijn gevangenisstraf in Nederland, voor een tijd werd opgevangen in haar gezin, volstaat niet om aannemelijk te maken dat hij dermate afhankelijk is van haar dat zijn relatie met dat gezin beschermenswaardig moet worden geacht in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker betwist niet dat hij inmiddels alleen woont, op een afstand van ongeveer 40 kilometer, en beweert, doch toont niet aan dat zijn zus hem helpt met de dagelijkse praktische zaken. Het niet betwiste feit dat hij invalide is, volstaat op zich evenmin om enige bijkomende afhankelijkheid aannemelijk te maken. Hiervoor werd er al op gewezen dat al op 17 juni 2013 werd vastgesteld dat verzoeker zijn woonst had verlaten en in Maastricht zou verblijven. Nochtans blijkt uit de stukken die hij neerlegde dat zijn invaliditeit reeds daarvoor werd erkend, hetgeen hem dan toch niet heeft verhinderd om België te verlaten. Zijn stelling dat hij door zijn invaliditeit niet in staat is om te werken, toont niet aan dat hij financieel afhankelijk is van zijn familieleden.

In zoverre de familiebanden van verzoeker niet kunnen gelijkgesteld worden met een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, kunnen voor een vreemdeling die lange tijd gevestigd was in het Rijk deze familie- en gezinsbanden echter wel onderdeel uitmaken van het privéleven (zie EHRM 2 juni 2005, nr. 77785/01, Znamenskaya v. Rusland, par. 27). De Raad stelt vast dat de familiebanden van verzoeker door de verwerende partij als zodanig in aanmerking worden genomen en dat de verwerende partij dienaangaande een belangenafweging maakt:

“Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene drie zussen heeft die in België verblijven, waaronder L., die de Belgische nationaliteit heeft. Het feit dat betrokkene familieleden heeft die legaal in België verblijven, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Daarnaast uit de aard, de ernst, de veelheid aan feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het feit dat betrokkene Belgische familieleden heeft zou hebben kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM.

Het feit dat betrokkene in België geboren is en over verblijfsrecht beschikte, geeft hem ook niet automatisch recht op verblijf.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

en

“Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene drie zussen heeft die in België verblijven, waaronder L., die de Belgische nationaliteit heeft. Het feit dat betrokkene familieleden heeft die legaal in België verblijven, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Daarnaast uit de aard, de ernst, de veelheid aan feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het feit dat betrokkene

Belgische familieleden heeft zou hebben kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM.

Het feit dat betrokkene in België geboren is en over verblijfsrecht beschikte, geeft hem ook niet automatisch recht op verblijf.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.”

2.2.3.4. Verzoeker stelt in het middel dat bij de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM niet met alle elementen rekening werd gehouden. Hij wijst erop dat hij in België geboren en getogen is en hier 34 jaar lang heeft verbleven en verblijfsrecht heeft gehad, tot aan zijn detentieperiode in Nederland. Tot dan toe heeft hij dus zijn hele leven in België opgebouwd. Hij heeft zijn hele privé- en familieleven en zijn gehele identiteit in België ontwikkeld. In Marokko is hij niet meer geweest sinds zijn prille jeugd, hij heeft er geen familie en geen sociaal netwerk. Het is voor hem dan ook uitzonderlijk moeilijk, onmogelijk zelfs, om er een leven uit te bouwen, zo stelt hij. Verzoeker wijst op een bijzondere emotionele afhankelijkheid tussen hem en zijn zussen; zijn zus L. stond sinds het vroege overlijden van hun ouders al van in zijn jeugd mee in voor zijn opvoeding en ondersteuning. Hij heeft nooit een andere sociale context gekend dan zijn familie in België. Hij heeft geen eigen partner of kinderen en is bijgevolg volledig afhankelijk van de emotionele steun van zijn zussen. Hij heeft in het bijzonder nood aan de nabije steun van zijn familie nu hij een detentieperiode meemaakte van meer dan vier jaar, eerst in Nederland, later onder de strafuitvoeringsmodaliteit van het elektronisch toezicht. Na zijn detentieperiode in Nederland vormde hij effectief een gezinscel met zijn zus L., haar man en kinderen, en nadien kon hij met steun van zijn familie in zekere zin zelfstandig wonen te Kortesseem. Zijn familie is het voornaamste opvangnet dat hij heeft om zijn reclasseringsperiode succesvol te doorlopen. De overgang van een detentieperiode naar productief lidmaatschap van de maatschappij is sowieso niet eenvoudig; een verhuis naar een land dat hij niet kent, afgesneden van de steun van zijn familie, zou zijn re-integratie ernstig in het gedrang kunnen brengen. Bovendien is hij in het bijzonder afhankelijk van zijn zussen nu hij invalide is, dit reeds sinds 2013 na arbeidsongeschiktheid sinds 2012 en hij rekent op hun hulp voor de dagelijkse praktische zaken. Zijn invaliditeit verhindert hem bovendien om in Marokko een eigen inkomen te verwerven. Gezien al het bovenstaande is er volgens verzoeker zeker sprake van een beschermenswaardige familiale relatie, waarmee geen rekening werd gehouden in de bestreden beslissing, minstens werd een kennelijk incorrecte belangenafweging gemaakt.

2.2.3.5. De Raad verwijst vooreerst naar hetgeen gesteld wordt onder punten 2.2.3.1. en 2.2.3.2.. Hieraan wordt toegevoegd dat uit het geheel van de hiervoor geschetste omstandigheden geen kennelijk onredelijk of onzorgvuldig handelen kan worden afgeleid bij de belangenafweging in de bestreden beslissing in het licht van artikel 8 van het EVRM. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Aangezien verzoeker niet aantoont dat de artikelen 74/13 of 74/14 van de Vreemdelingenwet een ruimere bescherming voorzien voor het voorgehouden familieleven, wordt een schending van deze bepalingen evenmin aangetoond.

2.2.3.6. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

Verzoeker slaagt er ook in het tweede middel niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

*“Derde middel: schending van art. 3 EVRM
Art. 3 EVRM bepaalt:*

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

In de eerste bestreden beslissing staat over een mogelijke ziekte als volgt te lezen:

"Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene verklaart dat hij niet ziek is.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. "

Verzoeker betwist dit echter. Hij is al jarenlang invalide.

Waar in de eerste bestreden beslissing gesteld wordt dat er geen sprake zou zijn van een medische problematiek, wordt geen rekening gehouden met de invaliditeit van verzoeker, die reeds gekend was bij de verwerende partij.

Hoewel op zich invaliditeit niet per se wil zeggen dat er bij een bevel om het grondgebied te verlaten sprake is van een schending van art. 3 EVRM, is dit gezien de bijzondere omstandigheden van verzoeker wel het geval, minstens wat (de duur van) het inreisverbod betreft.

Verzoeker heeft zijn hele leven in België in legaal verblijf opgebouwd. Hij heeft enkel in dit land een netwerk waar hij op kan terugvallen voor alle praktische en emotionele steun.

Hij heeft nooit in Marokko gewoond en is er zelfs niet geboren. In Marokko staat hij er bijgevolg volledig alleen voor.

Dit terwijl zijn invaliditeit een ernstige hinderpaal vormt om in Marokko een inkomen te kunnen verwerven of om een nieuw netwerk te proberen uitbouwen, waardoor deze situatie geen tijdelijk maar wel een permanent karakter zou hebben.

Het staat vast dat verzoeker niet volledig zelfstandig kan leven, dat hij niet in staat is een eigen inkomen te verwerven en afhankelijk is van een vervangingsinkomen, en dat hij in Marokko op niets of niemand kan terugvallen.

Door elk van deze omstandigheden afzonderlijk, minstens door deze omstandigheden samengenomen, maken de bestreden beslissingen in feite een veroordeling tot de bedelstaf uit.

In die zin maken de bestreden beslissingen een schending uit van art. 3 EVRM."

2.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij zoals weergegeven onder punt 2.1.2.

2.3.3. De Raad stelt vast dat verzoeker op 24 januari 2020 werd gehoord, en dat hem uitdrukkelijk werd gevraagd of hij een ziekte heeft die hem belemmert te reizen of terug te keren naar zijn herkomstland, waarop hij zonder meer "Neen" antwoordde. In die optiek kan het de verwerende partij bezwaarlijk ten kwade worden geduid dat zij heeft gemotiveerd zoals dat in de bestreden beslissing te lezen valt.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Wie zich wenst te beroepen op deze bepaling moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

In de mate waarin verzoeker erop wijst dat hij al jarenlang invalide is en dat hiermee geen rekening werd gehouden, moet er in eerste instantie op worden gewezen dat hij kan worden bijgetreden waar hij stelt dat invaliditeit op zich niet *per se* wil zeggen dat een schending van artikel 3 van de het EVRM aan de orde is.

Hoewel verzoeker bij het verzoekschrift een stuk 11 voegt waaruit blijkt dat op naam van verzoeker een arbeidsongeschiktheid werd geregistreerd, moet worden vastgesteld dat zelfs in het verzoekschrift niet dieper wordt ingegaan op de aard van de medische situatie waarin verzoeker zich zou bevinden. Ook ter zitting wordt hierover geen duidelijkheid gebracht, de advocaat van verzoeker benadrukt enkel dat hij door zijn invaliditeit niet de mogelijkheid heeft om elders iets op te bouwen en een inkomen te verwerven. In die optiek kan niet zonder meer worden aangenomen dat er, bij een verwijdering naar zijn land van herkomst, een risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Dit geldt ook waar verzoeker aanvoert dat dit risico zou gelden minstens wat de duur van het inreisverbod betreft. Gezien het gebrek aan verduidelijking over de medische situatie van verzoeker toont hij evenmin aan dat hij gedurende de duur van het inreisverbod in Marokko het risico zou lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

In dit verband wordt erop gewezen dat het EHRM in zijn arrest nr. 41738/10 in de zaak Paposhvili t. België van 13 december 2016 over de toepassing van artikel 3 van het EVRM inzake verwijdering van vreemdelingen die lijden aan een ernstige ziekte, heeft geoordeeld dat het gaat om *“situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting (eigen vertaling)”*. Hieruit blijkt dat het EHRM de lat zeer hoog legt vooraleer het aanvaardt dat een schending van artikel 3 van het EVRM zich kan voordoen voor een zieke vreemdeling. Aangezien verzoeker nalaat zijn situatie verder toe te lichten en het houdt bij algemene beweringen, kan niet worden vastgesteld dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden door de thans bestreden beslissingen. Met zijn eenvoudige bewering dat hij er in Marokko alleen voor staat toont hij evenmin een dergelijke schending aan.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. Het derde middel is niet ernstig.

2.4.1. Verzoeker voert een vierde middel aan dat luidt als volgt:

“Vierde middel: : schending van art. 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de rechten van verdediging

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 22 november 2012, C- 277/11, M.M., pt. 88).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 32).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

In casu wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door de afgifte van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Het bestreden bevel dient te worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht is van toepassing.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikelen 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikelen 5 en 7 van richtlijn 2008/115/EU, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

Om een onrechtmatigheid in het hoorrecht te constateren, dient aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer). Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn een nuttig effect kent, dient de verzoekende partij in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

In casu betwist verzoeker niet dat hij werd gehoord - dit verhoor was echter louter formeel en op geen enkele wijze nuttig of effectief. Een verhoor zonder daadwerkelijk gehoord te worden is zinloos.

De verwerende partij komt haar verplichtingen met betrekking tot het hoorrecht niet na wanneer zij louter op formele wijze een verhoor organiseert maar op materiële wijze geen rekening houdt met de informatie die in dit verhoor door verzoeker verstrekt werd.

Verzoeker moest niet enkel gehoord worden, hij moest dienstig gehoord worden. De informatie die door verzoeker tijdens het verhoor werd verschaft met betrekking tot zijn familie, zijn woonplaats en zijn invaliditeit werd in die mate genegeerd dat er ernstige kanttekeningen kunnen worden geplaatst bij de intentie van de verwerende partij om met de verschaft informatie rekening te houden.

Indien dit wel was gebeurd, had de besluitvorming inzake het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop kunnen hebben.

Dat het middel bijgevolg ernstig is"

2.4.2. In de nota repliceert de verwerende partij zoals weergegeven onder punt 2.1.2.

2.4.3. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten.

Verzoeker verwijst ook naar de hoorplicht zoals bepaald in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De Raad merkt op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Verzoeker betwist niet dat hij op 24 januari 2020 werd gehoord in het kader van de totstandkoming van de bestreden beslissing. In die omstandigheden komt het hem toe om met concrete argumenten aan te tonen dat de manier waarop hij werd gehoord hem niet in de mogelijkheid heeft gesteld om elementen aan te brengen die mogelijk tot een ander besluit zouden hebben kunnen geleid. Zijn vage en algemene betoog dat *“de informatie die door verzoeker tijdens het verhoor werd verschaft met betrekking tot zijn familie, zijn woonplaats en zijn invaliditeit werd in die mate genegeerd dat er ernstige kanttekeningen kunnen worden geplaatst bij de intentie van de verwerende partij om met de verschaftte informatie rekening te houden”*, volstaat op zich niet om de vermeende schending van het hoorrecht te doen aannemen.

Het vierde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien augustus tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DE GEYTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

A. DE SMET